

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-544/22
10.10.2022.године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милевке Миленковић, председника већа, Марине Илић и Ђорђа Ристића, чланова већа са Тамаром Миливојевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ и кривичног дела незаконит лов из чл.276 ст.1 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца окривљеног, адвоката Златана Куртовића из Новог Пазара, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару К-53/21 од 13.05.2022.године, у седници већа одржаној дана 10.10.2022.године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

Поводом жалбе браниоца окривљеног, а по службеној дужности **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Новом Пазару К-53/21 од 13.05.2022.године, у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд окривљеном АА најпре утврђује појединачне казне затвора за кривична дела за која је оглашен кривим изреком првостепене пресуде, и то за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл.348 ст.4 у вези ст. 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а за кривично дело незаконит лов из чл.276 ст.1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, коју задржава као правилну, па га **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, док се жалбе Вишег јавног тужиоца и браниоца окривљеног **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К-53/21 од 13.05.2022. године, окривљени АА, је оглашен кривим да је извршио кривично дело незаконит лов из чл.276 ст.1 Кривичног законика и кривично дело недозвољена производња, држање ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ, па су му утврђене казне затвора, и то за кривично дело из чл.276 ст.1 КЗ, казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, а за кривично дело из чл. 348 ст.4 у вези ст.1 КЗ казна затвора у трајању од 2 (две) године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 1 (једног) месеца.

Окривљеном је сходно чл.87 КЗ у вези чл.348 ст.6 КЗ изречена мера безбедности одузимање предмета - ловачке пушке марке „Брануниг“ модел „Г.....“ и 25 комада ловачке муниције.

На основу чл.261 ст.3 у вези ст.2 тачка 9 ЗКП окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а на основу чл.264 ст.1 у вези чл.262 ст.2 ЗКП да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити донето посебно решење.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Новом Пазару, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи пресуду Вишег суда у Новом Пазару К-53/21 од 13.05.2022.године, тако што ће окривљеном изрећи исту врсту казне, али у дужем временском трајању,

- бранилац окривљеног, адвокат Златан Куртовић из Новог Пазара, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, уважавањем жалбе укине пресуду Вишег суда у Новом Пазару К-53/21 од 13.05.2022.године, и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа.

Бранилац окривљеног, адвокат Златан Куртовић из Новог Пазара је поднео одговор на жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, не узме у разматрање жалбене наводе заступника јавне тужбе.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж-565/22 од 23.08.2022.године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, усвоји као основу жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и преиначи пресуду Вишег суда у Новом Пазару К-53/21 од 13.05.2022.године тако што ће окривљеном за кривично дело из чл.276 ст.1 КЗ и кривично дело из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ утврдити казне затвора у дужем трајању, а затим изрећи јединствену казну затвора у дужем трајању, а да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа у смислу одредебе члана 447 ст.2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног, адвоката Звонка Марковића из Крагујевца, по заменичком пуномоћју браниоца окривљеног адвоката Златана Куртовића из Новог Пазара, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, као и окривљеног АА, на којој су размотрени целокупни списи предмета, заједно са побијаном пресудом која је испитана у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама сходно члану 451 став 1 ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и у одговору на жалбу, као и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног се првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тачке 1 и 2 ЗКП, и то указивањем да се

пресуда заснива на незаконитим доказима, да је у конкретном случају суд на основу члана 406 ст.1 тачка 5 ЗКП, поред осталих доказа извео и доказ читањем одбране оптужених ББ и ВВ, које су саставни део споразума о признању кривичног дела који је закључен између Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и окривљених, али да признање окривљених који је саставни део споразума нема формални карактер исказа у смислу чл.85 и 86 ЗКП, те се не може изузети као доказ у кривичном поступку против окривљеног. Истовремено је у поступку изведен и незаконит доказ читањем одбране окривљеног ГГ, сина окривљеног АА, која одбрана је дата у поступку који је вођен пред Основним судом у Новом Пазару, у ком поступку је према истом донета одбијајућа пресуда. Суд је као доказ у поступку извео и одбрану окривљеног ДД, који је дат у поступку који је вођен пред Вишим судом у Новом Пазару у предмету Км-55/20, у ком поступку је према њему изречена васпитна мера појачан надзор родитеља, па исти никада није био саоптужен у конкретном предмету и нема процесну улогу окривљеног, и из овог разлога би га требало саслушати у својству сведока. Бранилац окривљеног у жалби указује и на то да суд није на поуздан начин утврдио ранију осуђиваност, односно неосуђиваност окривљеног, будући да се из казнене евиденције за окривљеног утврђује да је раније осуђиван због истог кривичног дела, међутим, како је окривљени пресудом истог суда СПК-9/21 од 20.05.2021.године оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци коју ће издржати у кућним условим уз примену мере електронског надзора, то је суд био дужан да цени осуђиваност окривљеног само у односу на време извршења кривичног дела, а дело из наведене пресуде је извршио после критичног догађаја. Такође, првостепени суд на главном претресу није применио одредбе ЗКП, у погледу предлагања доказа обзиром да није донео, нити образложио решење којим је одбио доказни предлог браниоца за саслушање сина окривљеног, ГГ, који би вероватно могао да да обавештење о ловачкој муницији.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени Апелационог суда, првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тачке 1 и 2 ЗКП, будући да се пресуда не заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП-а не може заснивати, а суд је у разлозима изнео довољне, јасне и непротивречне ставове у погледу одлучних чињеница које су предмет доказивања, као што суд у току главног претреса није пропустио да примени, нити је неправилно применио неку одредбу ЗКП, а што би било од одлучног утицаја на доношења законите и правилне пресуде.

Жалбене наводе браниоца окривљеног Апелациони суд оцењује као неосноване, а ово стога што код чињенице да је према осуђенима ББ и ВВ поводом истог догађаја поступак окончан правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Пазару СПК-18/20 од 10.10.2020.године, то је првостепени суд правилно поступио када се на основу одредбе чл.406 ст.1 тачка 5 ЗКП на главном претресу упознао са садржином записника о исказима саоптужених, собзиром да је кривични поступак раздвојен у односу на ове саокривљене, и са њима закључени споразуми о признању кривичног дела. По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд поступио када је на главном претресу 05.03.2022.године прочитао писане доказе и извршио увид у списе предмета окривљеног ГГ, имеђу осталог и у његову одбрану, према коме је кривични поступак раздвојен и одвојено се водио пред Основним судом у Новом Пазару, као што је прочитао одбрану и малолетног ДД, према коме је поступак окончан доношењем решења Вишег суда у Новом Пазару Км-55/20 од 14.01.2021.године. Самим тим, одбране ових окривљених, а према којима су кривични поступци раздвојени и окончани у односу на предметни поступак против окривљеног АА, не представљају незаконите доказе чије коришћење у поступку против других окривљених није

дозвољено одредбама процесног закона, нити има места издвајању наведених записника из списка предмета, како се то предлаже жалбом браниоца окривљеног АА. Чињенично стање је у побијаној пресуди утврђено и на основу осталих изведених доказа, а не искључиво на исказима окривљених према којима су поступци раздвојени. Имајући наведено у виду, правилно је поступио првостепени суд када није прихватио предлог одбране окривљеног за саслушање ГГ у својству сведока, као и малолетног ДД, будући да сходно законским одредбама у кривичном поступку није дозвољен дуалитет процесних својства, па се исти не могу појавити у двострукој улози, и то једанпут у својству окривљених, а други пут у својству сведока, те су стога као неосновани оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног да се њихове одбране нису могле читати, сходно чл.406 ст.1 тачка 5 ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног у жалби указује да првостепени суд поред наведених доказа, пресуду заснива и на биолошким траговима, односно биолошком ДНК вештачењу, при чему није прихваћен предлог за саслушање у својству сведока ГГ, сина окривљеног, у циљу утврђивања власништва и поседа над предметном муницијом за коју није наведен калибар, нити ближе ознаке, тако да се са сигурношћу не може утврдити припадање муниције одређеном оружју, односно ловачкој пушци на којој нису пронађени биолошки трагови окривљеног, услед чега је логичан закључак да окривљени није власник, нити да је био у поседу ловачке пушке, као и пратеће муниције, и да критичном приликом није ловио дивљач за време ловостаја, већ да се због пешачења кроз шуму сасвим случајно нашао на месту где је критичном приликом повређен ватреним оружјем, а на којем месту су затечене ловачке пушке других лица.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени овог суда, чињенично стање у првостепеној пресуди је потпуно и правилно утврђено, и то у погледу свих чињеница које чине објективна и субјективна обележја кривичних дела за која је окривљени оглашен кривим. правилном оценом сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима.

Правилно је првостепени суд изведене доказе током поступка довео у међусобну везу, као и у везу са одбраном окривљеног, и одбрану окривљеног ценио као негирање извршења кривичних дела која му се стављају на терет.

По оцени Апелационог суда, као другостепеног, правилно је првостепени суд ценио записник о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику, из којег записника произлази да се анализом ДНК спорног биолошког трага са бриса који је изузет са вештачене муниције утврђује да је окривљени један од донора биолошког трага, те овако изведен доказ довео у везу са одбраном мал. ДД који се изјаснио да након што је окривљени био повређен на лицу места, рекао да је његова пушка пуна, да је склоне, при чему је ВВ одлучио да сакрије ловачке пушке које су том приликом носили ГГ, окривљени АА, као и ББ, а ВВ пиштољ марке „Црвена застава“, модел 99, из којег је малолетни ДД испалио метак који је погодио окривљеног, а што се потврђује и одбранама окривљених ББ и ВВ. Како на лицу места није пронађена пушка коју је критичном приликом носио окривљени АА, о којој се мал. ДД изјашњавао, да је каснијим оперативним радом радника полиције пронађена пушка марке „Браунинг“, модел „Г.....“, као и 25 комада ловачке муниције на којој је вештачењем утврђено да се налази биолошки траг окривљеног, то правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног да се не ради о пушци и муницији која је његово власништво.

Да је у овом делу одбрана окривљеног неуверљива и усмерена на избегавање кривичне одговорности, како то правилно закључује првостепени суд, и за то даје јасне и уверљиве разлоге, произилази и из околности да муниција која је окривљеном предочена и на којој је утврђен биолошки траг окривљеног, по калибру одговара предметној пушци марке „Браунинг“, модел „Г.....“ (калибар 12мм), да је пронађено 25 метака, од чега су се 24 метка налазила у реденику, из чега произилази да се преостали један метак налазио у цеви пушке, што у потпуности одговара одбрани мал.ДД који се изјаснио да је окривљени предочио да је његова пушка напуњена, имајући при том у виду да је предметна пушка марке „Браунинг“ која је пронађена и вештачена од стране судског вештака за оружје и муницију, пушка са једном цеви, о чему се у списима предмета налази фотодументација, па су као неосновани оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног да током поступка није уопште утврђено да ловачки патрони који су предочени окривљеном су истог калибра као и пронађено оружје, пушка модела „Браунинг“, те да се не може утврдити припадање предметне муниције одређеном оружју, односно ловачкој пушци.

Самим тим, како је првостепени суд оценом свих изведених доказа правилно утврдио да је окривљени критичном приликом неовлашћено носио ловачку пушку коју је неовлашћено и набавио, марке „Браунинг“, модел „Г....“, као и 25 комада ловачке муниције, за које оружје и муницију није имао дозволу надлежног државног органа за држање и ношење, као и да је критичном приликом ловио дивљач за време ловостаја, то суд правилно није прихватио одбрану окривљеног да је претходно узимао муницију свог сина у викендици и да је исту сортирао, те да на овај начин оставио свој биолошки траг на муницији, као и да том приликом није ишао у лов и да код себе није имао пушку.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је радње окривљеног квалификовао као кривична дела незаконит лов из чл.276 ст.1 КЗ и недозвољена производња, држање и ношење оружја и експлозивних материја из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ, при чему је о правној оцени кривичних дела суд дао јасне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, која се побија жалбом јавног тужиоца, а по службеној дужности и поводом жалбе браниоца окривљеног, у смислу чл.451 ст.2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом одмеравања казне окривљеном правилно утврдио све околности у смислу чл.54 КЗ које су од значаја да казна буде већа или мања, па је правилно као олакшавајуће околности суд ценио његове године живота, брачно стање, као и здравствено стање, међутим, првостепени суд је неправилно као отежавајућу околност ценио да је окривљени раније осуђиван пресудом Вишег суда у Новом Пазару СПК 9/21 од 20.05.2021.године због кривичног дела из чл.348 ст.4 КЗ, имајући у виду да је окривљени оглашен кривим након извршења кривичног дела које је предмет овог поступка – 08.10.2020.године, па је Апелациони суд поводом жалбе браниоца окривљеног, а по службеној дужности испитао и одлуку о кривичној санкцији и преиначио првостепену пресуду, тако што је окривљеном утврдио појединачне казне затвора у трајању од једне године за кривично дело из чл.348 ст.4 у вези ст.1 КЗ применом одредби о ублажавању казне испод законом прописаног минимума у смислу чл.56 и 57 КЗ, дајући напред наведеним олакшавајућим околностима и значај нарочито олашавајућих, и казну затвора у трајању од три месеца за кривично дело из чл.276 став 1 КЗ задржао као правилну, и окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у

трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, будући да је овако одмерена јединствена казна затвора по оцени Апелационог суда адекватна врсти и тежини извршних кривичних дела, личности окривљеног, као и степену његове кривице, али и неопходно потребна да се у потпуности оствари сврха кажњавања прописана чл.42 КЗ у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.4 ст.2 КЗ, па су као неосновани оцењени жалбени наводи јавног тужиоца да је изречена казна неадекватна тежини и врсти кривичних дела, те да се овако благом кривичном санкцијом не могу постићи циљеви индивидуалне и генералне превенције.

Са наведених разлога, Апелациони суд у Крагујевцу је применом одредбе чл.457 и 459 ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар,
Тамара Миливојевић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Милевка Миленковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**